

Ян 7, 37–39 У апошні вялікі дзень свята Езус стаў і, заклікаючы, сказаў: “Хто пражне, няхай прыйдзе да Мяне і п’е. Хто верыць ў Мяне, у таго, як сказана ў Пісанні, з улоння пацякуць рэкі вады жывой”. Гэта сказаў Ён пра Духа, якога павінны былі прыняць тыя, хто паверыў у Яго: бо яшчэ не было Святога Духа, таму што Езус яшчэ не ўславіўся.
†

Даць сябе накіроўваць

Падзеі, звязаныя з мукай Пана Езуса, настолькі ўзрушылі вучняў, што нават у дзень уваскрасення яны засталіся адгароджаныя ад свету. Усе іх надзеі разваліліся ў адзін момант. Той, з кім звязвалі будучыню, быў забіты.

У рэальнасць безнадзейнасці ўваходзіць Езус. Ён прыносіць спалоханым вучням дар супакою, адрозны ад таго, які мог прапанаваць ім свет. Гэты супакой звязаны з дарам Святога Духа. Ён будзе іх накіроўваць і падтрымліваць у даручанай місіі. Ён учыніць іх здольнымі рабіць тое, што неаднаразова рабіў Езус, абураючы тых, хто крычаў: “Хто ён такі, што блюзнерыць? Хто можа адпускаць грахі, калі не сам Бог?” (Лк 5, 21). Такім чынам, з гэтага часу вучні будуць удзельнічаць у таямніцы Бога, які вызваляе чалавека ад граху і смерці, адорваючы вечным жыццём.

Кожны з нас пакліканы да таго, каб дазволіць Святому Духу накіроўваць сябе і перамяняць. Ён не з’яўляецца падарункам, абяцаным толькі выбраным. Бог у сваёй шчодрасці адпраўляе Святога Духа ў сэрцы ўсіх нас. Трэба толькі адкрыцца на Яго дары: мудрасць, розум, умеласць, раду, мужнасць, набожнасць і боязь Божую. Дазволім Яму дзейнічаць у нас! □ Ці малюся да Святога Духа? Дазваляю Святому Духу накіроўваць мяне?